

Тудорка (срамежливо).

Но... тѣй нечакано...

Иванку.

Наистина, азъ дойдохъ у васъ нечакано, но вече отколѣ сѣмъ тукъ. Дѣ утиде татку ти?

Тудорка (сѣ гледа на доло).

Татку сѣ тѣй прави... Той никога не побързва да ми каже най-радостното нѣшто. Но и ти тѣй тихо сѣдѣше тукъ, сѣкашъ, че нѣмаше жива душа. (изглежда го стидливо) Какви ли тежки мисли бѣхъ те напители...

Иванку (повъздѣхва).

Тежки и горчиви бѣхъ мислитѣ ми, Тудорке, но (усмихнатъ) както лучитѣ на слънцето разгонватъ мъглата, така и твоятъ гласъ, твоятъ погледъ разгонихъ моитѣ тежки и горчиви мисли...

Тудорка (дига погледъ на Иванка и пакъ си снемва клѣпчетѣ).

Ехъ!... не е дадена на робиня таквази дарба, Иванко. Робиня! Може ли една робиня да се надѣва за пѣ-вече, освѣнъ за единъ милозливъ погледъ и за една милозлива дума? (силно въздиша).

Иванку.

Каква си, Тудорке! Зашто хортувашъ така? Не знаешъ ли, че съ тѣзи думи ми наранявашъ сърцето? Не знаешъ ли, че азъ те обичамъ отъ цѣла душа и сърце, че заради тебе азъ сѣмъ готовъ да направѣмъ всичко, каквото желаешъ?

Тудорка (въздиша и изглежда упорито Иванка).

Простено е на велможитѣ да си играятъ съ злочеститѣ робини... Не, Иванко! ти не си за робиня... Тебе те чака друга пѣ-честита, о! много пѣ-честита сѣдба... Ти си достоинъ за царска корона, а азъ, злочеста робиня, не могъ ти да такава корона... (въздиша силно и жаловито клати глава) Тежко ми мене!... (отчаянно махва съ ръка и побѣгва).